

Conte de l'Amistat

“Probablement l'únic fruit és estimar”

Una vegada, dos veïns vivien amb bonhomia, treballaven junts, es divertien junts... però, per nicieses i quasi sense saber el motiu es van anar distanciant. Al menys veien més difícil retrobar-se. La distància, la imaginació, fa que les rascades es converteixin en ferides.

Un petit rierol feia de separació de les dues hisendes. Un any va nevar molt i molt i el desglaç va convertir el rierol en riu. La separació es feu més gran, i, amb tot, tots dos pensaven un en l'altre amb animositat. Un d'ells va decidir fer un mur per no veure la casa de l'altre.

De cop, van trucà a la porta:

- Sóc fuster i venia a veure si tenien necessitat dels meus serveis
- Perfecte, voldria fer un mur, alt, de fusta, que impedís veure la casa del veí.
- Cap problema, només una condició. Heu de marxar de casa fins que estigui fet. Tota una setmana.
- D'acord.

A la setmana, va veure que en lloc d'un mur havia un magnífic i ample pont de fusta. Va quedar bocabadat. Quan anava a fer un comentari, va veure el veí que amb cotxe venia pel pont.

- Gràcies per haver fet aquest pont per retrobar-nos i perdona tots els moments que no van ser reeixits!

Aleshores, va pagar al fuster i li va preguntar:

- On vas?
- Tinc feina, estic apuntat a un màster sobre conflictes mundials.